

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: I. B.**, nar. , státní příslušnost , bytem V D., P., zastoupeného Mgr. Miroslavem Kalousem, zmocněncem se sídlem kanceláře Chrudimská 6, Praha 3, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2014, čj. CPR-12047-7/ČJ-2013-930310-V231,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 18. 6. 2014 žalobce napadá shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 7. 2013, čj. KRPS-183520/ČJ-2013-010022. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobce taktéž navrhuje, správní orgán I. stupně uložil žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Současně stanovil dobu k vycestování z České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 6. 2014, čj. 1 A 30/2014-24, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Zdejšímu soudu byla věc

postoupena dne 14. 7. 2014.

Žalobce v rámci žaloby předně zrekapituloval průběh správního řízení včetně argumentace správních orgánů v napadených rozhodnutích a citoval znění ustanovení § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“). Upozornil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vykazuje formální vady, a je proto nepřezkoumatelné, neboť jednou je zde uvedena doba k vycestování 15 dnů (na str. 6) a jednou doba 30 dnů (na str. 7). Dále uvedl, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra vyžádané v daném věci správním orgánem I. stupně vykazuje vady a je v rozporu se zákonem, neboť vychází z oznámení tohoto správního orgánu a opakuje některá stanoviska Police ČR, což je nepřipustné. Ministerstvo vnitra má při vydání stanoviska vycházet toliko ze svých zjištění a tyto se mají týkat přípustnosti návratu na území, jehož je žalobce příslušníkem, případně jeho zásahu do soukromého a rodinného života. Vzhledem k vadě dokumentu, na základě něhož se ukládá žalobci povinnost, nemůže být ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně platné a vykonatelné. Žalobce správní orgán I. stupně současně upozornil na to, že některých jednání uvedených v policejní svodce se nemohl žalobce dopustit, neboť se na místě nenacházel. Správní orgán se však touto námitkou dostatečně nezabýval. Pokud tvrdí, že podpis na pokutovém bloku stvrzuje jednání přestupce, žalobce namítá, že podpis dokumentuje jednání v Jičíně, nejedná se však o podpis žalobce. Pokud tvrdí, že žalobce mohl při sepsání protokolu některé zaevidované přestupky popřít, což neudělal, žalobce uvádí, že tyto přestupky mu nebyly předloženy a ani nemohly, neboť byly sepsány později, než byl pořízen protokol. Dokumentovat výjezd žalobce na Ukrajinu může i razítka v cestovním pase. Také pokutové bloky nebyly vydány vždy, což samotné dožádané orgány potvrzují ve svých přípisech. Některých jednání uvedených v policejních svodkách, které mají dokumentovat přestupkové jednání žalobce, se žalobce ani nemohl dopustit, neboť se v té době buď nenacházel v dané oblasti (Vsetín 2012), nebo se nenacházel v České republice z důvodu návštěvy rodiny na Ukrajině (jednání, jehož se měl dopustit v Jičíně). U některých přestupků neevidují oddělení Police ČR ani pokutové bloky, proto je důvodná pochybnost o spáchání dalších přestupků. Svodky, které nebyly zakončeny rozhodnutím o přestupku, nepředstavují žádný důkaz o jednání žalobce. Žalobce má v ČR legální pobyt již od 13. 12. 2006 a vyživovanými osobami jsou jeho manželka a děti. Napadená rozhodnutí tedy budou značným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Závěrem pak upozornil na to, že v závazném stanovisku o možnosti vycestování Ministerstvo vnitra uvádí, že vycestování je možné. V oblasti, ve které má žalobce trvalý pobyt na Ukrajině, však momentálně nepanuje stabilní bezpečnostní situace, což již ostatně bylo konstatováno u jiných cizinců, v jejichž případech bylo rozhodnuto, že vycestování není dočasně možné, což dokládá odkazem na konkrétní řízení ve věci cizinky, která je z oblasti blízké oblasti trvalého pobytu žalobce. Závazné stanovisko tedy podle žalobce neobsahuje pojednání o aktuální bezpečnostní situaci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že v žalobě je obsažena téměř totožná argumentace jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Rozhodl přitom v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci nevyslovili svůj nesouhlas.

Ze správního spis soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Na základě oznámení ze dne 31. 5. 2013, čj. KRPS-183520/ČJ-2013-010022, zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce porušuje opakovaně právní předpis (uvedeného dne byl žalobce zadržen v OD Billa v ulici Platanová v Benátkách nad Jizerou, kde odcizil zboží v celkové hodnotě 1537,80 Kč). K tomuto oznámení a jeho podkladům (výsledky šetření v evidenci Policie ČR a Ministerstva vnitra) se žalobce nevyjádřil.

K žádosti správního orgánu I. stupně Ministerstvo vnitra vydalo závazné stanovisko, že vycestování žalobce je možné (závazné stanovisko ze dne 5. 6. 2013, čj. KRPS-183520/ČJ-2013-010022).

Dne 17. 6. 2013 se k podkladům před vydáním rozhodnutí správního orgánu vyjádřil žalobce tak, že u některých vygenerovaných z evidence přestupků se žalobce nemohl dopustit, u některých neevidují oddělení Police ČR pokutové bloky, proto je důvodná pochybnost o spáchání jakéhokoliv přestupku. Dodal, že v závazném stanovisku Ministerstvo vnitra opakuje některá stanoviska Policie ČR, což je nepřipustné. Ministerstvo má vycházet toliko ze svých zjištění a tyto se mají týkat přípustnosti návratu na území, jehož je žalobce příslušníkem, případně jeho zásahu do soukromého a rodinného života.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 7. 2013, čj. KRPS-183520/ČJ-2013-010022, uložil žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Současně stanovil dobu k vycestování z České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 13. 8. 2014 odvolání, jehož odůvodnění je obdobné, jako shora reprodukováná žalobní argumentace. Vzhledem k tomu, že v rámci tohoto odvolání žalobce napadl i odůvodnění výše označeného závazného stanoviska Ministerstva vnitra, vyžádal si správní orgán I. stupně jeho potvrzení nebo změnu. K této žádosti Ministerstvo vnitra svým závazným stanoviskem ze dne 15. 4. 2014, čj. MV-154124-2/OAM-2013, potvrdilo své předchozí závazné stanovisko s tím, že vycestování žalobce je možné. K tomu se žalobce dne 10. 5. 2014 vyjádřil tak, že i v novém závazném stanovisku jsou opět uvedeny informace k vycestování žalobce buď nepřesné, nebo nepravdivé. Není pravdou, že nehlásil, že má vyživované osoby manželku a děti, přičemž není rozhodné, zda jsou uvedeny v cizineckém informačním systému. Upozornil současně, že situace v místě trvalého pobytu žalobce je vrcholně napjatá, byla několikrát uzavřena hranice i nejbližší letiště ve Lvově, přičemž každou chvílí hrozí eskalace konfliktu.

Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014, čj. CPR-12047-7/ČJ-2013-930310-V231 (napadeným touto žalobou) zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Důvod uložení vyhoštění žalobci v dané věci plyne z ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních

států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Žalobce v projednávané věci jednak namítá formální vady a z toho plynoucí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a jednak vady a nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra, z něhož správní orgány vycházely. Závaznému stanovisku současně vytýká, že nezohledňuje aktuální bezpečnostní situaci v místě jeho trvalého pobytu na Ukrajině. Žalobce upozorňuje dále na to, že se nedopustil některých přestupkových jednání, která mu jsou přičítána, přičemž současně namítá, že napadené rozhodnutí představuje značný zásah do jeho rodinného a soukromého života.

Ve vztahu k první z námitek uplatněných žalobcem je třeba připustit, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci svého odůvodnění skutečně obsahuje odlišný údaj o stanovení doby vycestování z území České republiky. Zatímco na str. VI tohoto rozhodnutí se v odůvodnění uvádí, že doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů, na straně následující je již uveden údaj 30 dnů. V návaznosti na výše uvedené je však třeba zdůraznit, že v rámci každého rozhodnutí správního orgánu je třeba důsledně rozlišovat mezi jeho výrokem (výrokovou částí) a jeho odůvodněním (viz § 68 správního řádu). Výrokem rozhodnutí je přitom třeba rozumět vlastní autoritativní a závazné řešení otázky, která je předmětem správního řízení, přičemž nezbytně především je, aby z hlediska již samotného výroku bylo takové rozhodnutí dostatečně jasné, přesné, srozumitelné a určité. V projednávané věci v rámci výrokové části svého rozhodnutí správní orgán I. stupně zcela jednoznačně stanovil dobu k vycestování žalobce z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pokud pak odůvodnění tohoto rozhodnutí obsahuje na jednom místě údaj uvedený ve výroku a na místě jiném údaj jiný (15 dnů), nemůže být podle názoru zdejšího soudu pochyb o tom, který z uvedených údajů je s ohledem na výrokovou část rozhodnutí tím správným. Jinak řečeno, byť se nepochybně jedná o vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nejde o vadu takové povahy, v důsledku níž by bylo na místě vyslovit závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a které by nebyla překlenutelná logickým výkladem event. vyjasněním v odvolacím řízení, což ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž učinil a žalobci srozumitelným způsobem situaci osvětlil. S ohledem na výše uvedené proto tuto námitkou soud důvodnou neshledal.

Pokud jde o obecnou žalobní námitku, podle níž závazné stanovisko Ministerstva vnitra nepřipustně vychází z oznámení správního orgánu I. stupně a opakuje některá stanoviska Policie ČR, zde soud předně připomíná, že podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je „*Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné; to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné*“. Vzhledem k tomu, že tato námitka žalobce je totožná s jeho námitkou uplatněnou již v jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dovozuje soud, že se tato námitka vztahuje k závaznému stanovisku ze dne 5. 6. 2013. Z odůvodnění tohoto závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobce plyne, že zmiňované ministerstvo v rámci tohoto stanoviska úvodem rekapituluje dosavadní průběh pobytu žalobce na území České republiky z hlediska režimu zákona o pobytu cizinců. Tato úvodní (rekapitulační část) však zjevně nemá svůj odraz v samotné stěžejní části stanoviska, kde Ministerstvo vnitra hodnotí samotnou podstatu, tedy „*zda v případě jmenovaného existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování*“. Jak plyne z citovaného stanoviska, ministerstvo při svém hodnocení vycházelo z výpovědi žalobce v rámci správního řízení a z informací ze systému cizineckého informačního systému. Pokud

ve své úvodní části odůvodnění tohoto stanoviska „opakuje“ některé závěry Policie ČR, nemůže to podle názoru zdejšího soudu mít jakýkoliv vliv na výsledný výrok tohoto závazného stanoviska. Proto ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.

Ve vztahu k související námitce, podle níž závazné stanovisko Ministerstva vnitra „neobsahuje“ aktuální bezpečnostní situaci v místě trvalého pobytu žalobce na Ukrajině, soud předesílá, že tuto námitku vznesl žalobce poprvé až v rámci vyjádření ze dne 10. 5. 2014 k podkladům pro vydání rozhodnutí v řízení o jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v souvislosti se závazným stanoviskem vydaným Ministerstvem vnitra dne 15. 4. 2014. Žalovaný v této souvislosti v napadeném rozhodnutí setrval na závěru, že s ohledem na potvrzení závazného stanoviska o vycestování již není na místě se překážkou vycestování zabývat a žalobci připomněl reálnou možnost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a upozornil jej na ustanovení § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V návaznosti na shora uvedené krajský soud konstatuje, že ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra (ze dne 15. 4. 2014) se pouze v obecné rovině podává, že toto ministerstvo „ze své úřední činnosti (tedy z obecně známých informací o situaci na Ukrajině) žádné důvody, které by jmenovanému bránily v návratu do vlasti, neshledalo.“ Není tedy pravdou, že by toto závazné stanovisko, resp. Ministerstvo vnitra, na hodnocení aktuální situace na Ukrajině zcela rezignovalo. Je nutno připustit, že závazné stanovisko (i napadené rozhodnutí žalovaného) se s danou otázkou vypořádalo jen velmi stručně a na samé hranici přezkoumatelnosti, v tomto ohledu nicméně nelze přehlédnout, že Ministerstvo vnitra v době vypracování svého závazného stanoviska nemělo ze spisového materiálu v daném řízení žádné konkrétní indicie o obavě žalobce z bezpečnostní situace na Ukrajině a především je třeba zdůraznit, že místo trvalého pobytu žalobce, tedy Zakarpatská oblast – T., se nachází v západní části Ukrajiny, zcela mimo oblast zasaženou vojenským konfliktem. K tomu soud dodává, že závazné stanovisko k vycestování cizince je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž stanovisko samo o sobě nikterak autoritativně nezakládá, nemění ani neruší práva či povinnosti cizince a není ani rozhodnutím konečným; do práv cizince zasahuje až následné samotné rozhodnutí o správním vyhoštění. Řízení o správním vyhoštění cizince není zaměřeno jen na otázky, které jsou předmětem závazného stanoviska dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Předmět řízení o správním vyhoštění je širší a posouzení Ministerstva vnitra, zda je vycestování možné, je pak pouze předpokladem pro realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na výše uvedené a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem projednávané věci lze proto ve vztahu k této námitce uzavřít, že ani ve způsobu vypořádání se s aktuální situací v místě trvalého pobytu žalobce nelze spatřovat pochybení žalovaného, pro něž by bylo na místě zrušit napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.

Další žalobní námitka vznesená žalobcem spočívá v tom, že některých jednání, pro něž byl shledán vinným ze spáchání přestupku, se nemohl dopustit, přičemž některá jeho jednání jsou dokumentována toliko policejními svodkami, které nepředstavují dostatečný důkaz. K tomu soud nejprve uvádí, že správní orgány v rámci svých rozhodnutí vycházely z toho, že žalobce se dopustil přestupků proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to dne 3. 6. 2012 ve Ždírci nad Doubravou, dne 16. 6. 2012 v Jičíně, dne 13. 9. 2012 ve Stříbře, dne 22. 10. 2012 v Říčanech, dne 9. 3. 2013 v Příbrami, dne 14. 3. 2013 v Rokycanech, dne 30. 5. 2013 v Hořovicích a dne 31. 5. 2013 v Benátkách nad Jizerou, a dále pak ve dnech 3. 2. 2012 a 31. 5. 2012 v Praze přestupků podle zákona o pobytu cizinců (nepředložení dokladu o zdravotním pojištění, neprokázání totožnosti). Součástí správního spisu v dané věci jsou pak ve vztahu k uvedeným přestupkům záznamy vedené příslušnými krajskými policejními ředitelstvími a v případě přestupků spáchaných

v Rokycanech, Hořovicích, Příbrami, Jičíně a Stříbře, jsou pak součástí správního spisu též kopie bloků dokládajících vyřízení daného přestupku v blokovém řízení. V návaznosti na výše uvedené je třeba zdůraznit, že námitky žalobce týkající se okolností, za nichž byl uznán vinným za spáchání uvedených přestupků vyřízených v blokovém řízení a doložených kopiemi bloků, nejsou pro řízení vedené v souvislosti s uložením správního vyhoštění již podstatné. Plyne-li ze správního spisu, že přestupek byl se žalobcem vyřízen v rámci blokového řízení a jedná se tedy o věc pravomocně skončenou, lze tak spáchání předmětného deliktu považovat za prokázané (viz shodné závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku tohoto soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 2 As 4/2012-44). Přestože tedy součástí správního spisu nejsou kopie bloků v případě všech uvedených přestupků, je zdejší soud tohoto názoru, že správní orgány již pouze s přihlédnutím k doloženým blokovým řízením důvodně přistoupily k užití ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, a že napadené rozhodnutí žalovaného i správní orgánu I. stupně vycházelo v tomto ohledu z dostatečných podkladů.

Pokud jde o námitku zásahu rozhodnutí o vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce uplatněnou toliko s odkazem na to, že vyživovanými osobami jsou jeho manželka a děti, soud připomíná, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle uvedeného zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V případech, v nichž jde o posouzení otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je dále třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“). Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, případně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, čj. 10 Ca 330/2006-89, č. 1230/2007 Sb. NSS). V projednávané věci se otázkou zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval až žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť tuto otázku vnesl do řízení žalobce až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Součástí správního spisu v dané věci je přitom výpis z cizineckého informačního systému, z něhož neplyne, že by žalobce měl manželku či děti, což ostatně uvádí i Ministerstvo vnitra ve svém potvrzovacím závazném stanovisku o vycestování (ze dne 15. 4. 2014). Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení k otázce zásahu do soukromého a rodinného života žalobce pouze dodal, že není podstatné, zda jsou uvedené vyživované osoby uvedeny v cizineckém informačním systému a není pravdou, že by je nehlásil, podstatné je, že manželku a děti jako vyživované osoby má. Jak již zdejší soud výše uvedl, práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Samozřejmě nelze vyloučit, že z důvodu opomenutí žalobce či pochybení na straně příslušného orgánu nejsou manželka a děti žalobce v příslušném systému skutečně evidovány. Tím spíše je však s podivem, že by se žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně i žalovaným vyjadřoval k podkladům pro rozhodnutí, z nichž nevědomost správních orgánů o vyživovaných osobách plynula, o manželce a dětech se zmínil toliko okrajově a neurčitě. Především neuvedl jejich jména, věk ani počet dětí, ani další skutečnosti (např. datum sňatku, či zda sdílejí společnou domácnost apod.), na základě kterých by si správní orgány tvrzený zásah do soukromého a rodinného života mohly ověřit a následně vážit protichůdné zájmy

žalobce (cizince) a státu. Ze samotného tvrzení žalobce o vyživovaných osobách za těchto okolností podle názoru Krajského soudu v Praze nelze dospět k závěru, že by zásah do rodinného a soukromého života žalobce dosahoval takové intenzity, aby právo na jeho soukromý a rodinný život převážilo nad ochranou veřejného zájmu.

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 12. září 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová